



*Stockholms-Tidningen 14/12 1926*

## Inresan.

Ångbåtens avgång en vintermorgon, det är en scen, som alltid har tilltalat mig. Något av dess mystik får man kanske tillskriva det faktum, att man vid den tiden på dygnet är ganska sömnig och oftast sugen. Men varför forska i det fördolda?

Det är natt ännu, och himlen är mulen. Vattnet blänker svagt mellan bryggorna. Längst ute över östra horisonten syns dagens första ljus tränga sig igenom molnen och kasta ett svagt sken över havet. Det är början till soluppgången. Men här inne över fjärden, mellan stugorna och sjöbodarna är det fortfarande natt.

Utifrån havsgattet kommer ångbåten. Lantärnorna lysa, hytter och salonger lysa. Ljusskenet reflekteras i bogsvallet. Röda gnistor virvlar i skorstenen, ty i brist på kol eldar man med ved. Den kommer närmare, dess konturer framträda, ljuset tänds på fördäck, styrman träder ut, Herman går fram och gör trossen klar. Strålkastaren tänds på kommandobryggan;

den obarmhärtiga ljuskägla sveper fram över stränderna, söker bryggan och hittar den. Strålkastaren släcks, maskintelegrafens pinglar, båten saktar och glider in till bryggan. Växer fram ur mörkret, ett vitmålat vidunder av mystisk och ljusgnistrande väldighet.

Under tiden ha vi, stadsresandena, och en del fiskare trätt ut ur den till väntrum apterade vedboden, gripit våra väskor och lyktor och sökt oss ut på bryggan, där den hårda snön knarrar under fötterna. I sista stund erhåller man en del hedersuppdrag. Erik sticker motboken i min hand. Han vill ha ut två liter julbrännvin. Johan vill ha ut en halv liter vätesuperoxid till sin sjuka ko.

När båten väl har lagt till, är den inte längre något vidunder. Det är bara våran trevliga gamla ångbåt, och på bryggan står våran trevliga gamla kapten, höll jag på att säga, och gör honnör.

Man bär ombord några fisktrummor; det är strömming och gädda. Fiskarna stå i kö hos styrman för att betala frakten. Man trycker några händer och mottar möjligen ännu något uppdrag, varefter båten lägger ut.

Vi värma våra händer vid pannrummet och söka oss ett skönt hörn i rökhytten.

När båten dyker in i skärgården, och ön sjunker bakom oss, då kommer solen. Längst ut i öster är upplyft en

flik av molntäcket, och där bakom är himlen ett enda skimmer av rött guld. Upp genom molnen gå strålar av brinnande guld.

Solen går upp, det blir ljust omkring oss, lamporna släckas. Vi söka oss in i matsalongen, tillfredställa vår hunger med en liten kaffefrukost. Båten söker sig från brygga till brygga, dagen blir ljusare och ljusare, vi gå från klarhet till klarhet. I Vaxholm få vi färska tidningar.

*Vindfält*



*Stockholms-Tidningen 27/2 1927*

## Isskötare på Västerfjärden.

Det sades, att isen låg säker på Västerfjärden, och vi skulle ut med skötarna. Någon överflödigt brådska gjorde vi oss inte skyldiga till, och klockan var ett, när vi startade. Då hade vi både ätit och druckit kaffe, och vi susade i behaglig takt skogsvägen fram på våra trogna sparkstöttingar, medan pipröken virvlade efter oss in bland de frostiga tallarna.

Var och en hade vi en fisktrumma fastsurrad på stöttingen, och i varje trumma sex skötare, korkar och tågvirke. Dessutom hade Harry en isbill och jag en yxa. På höger stövel hade jag en sparkbrodd fastspänd, men Harry hade sin på vänster, för han är vänsterfotad. På händerna hade vi hårvantar, på huvudet skinnmössor och kring halsen var sin yllemå, jag en grön och Harry en röd.

Sålunda utrustade susade vi ut över Västerfjärdens blanka isyta, följande stranden åt i nordlig riktning. Och det var vackert väder med ljusa, luddiga moln och lagom kallt. Öar och holmar kringgärdade fjärden med vita strandlinjer och dovt gröna tallskogsband. Och isen var slät och blank, bara med tunna snöfläckar här och där. Medarna sjöngo och broddarna knarkade. Vi susade framåt med aktningssvärd hastighet, och den rena, frostiga vinterluften svepte oss över ansiktet. Det är ett behagligt sätt att färdas, i lagom kyla, på blank och hård is. Att sätta brodden i och slänga benet bakåt så det knakar i korsryggen och sticker i lårmusklerna. Låta foten falla fram av sin egen tyngd sedan. Allt i lugn och jämn takt.

På höjd med Timmerviken gjorde vi en gir åt höger, saktade farten och gled in till stranden på ett visst bestämt